

Radim Uzel

NEVERA

A COSNÍ

NEVĚRA
A COSNÍ

Radim Uzel

NEVERA

A CO S NÍ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Radim Uzel, 2017
Photos © Jan Uzel, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-373-5 (pdf)

Obsah

1. Úvod	9
2. Nevěra ve starověku, v Bibli a v Koránu	13
3. Cizoložství z křesťanského hlediska	23
4. Renesance a doba galantní	31
5. Nevěra našich babiček a dědečků	41
6. Kolik je těch nevěrných?	51
7. Muži a ženy	61
8. Nevěra jako program přírody	75
9. Příčiny nevěry	83
10. Která manželství jsou k nevěře náchylná?	93
11. Nevěra a prostituce	103
12. Co s ní?	115
13. Nevěrná žena	127
14. Nevěra muže	137

Cizí žena se zdá hezčí.

Italské přísloví

Až potkáš věrného muže, požádej ho o autogram.

Helena Rowlandová, americká spisovatelka (nar. 1876)

Jak kladný, tak i záporný výsledek pátracích akcí žárlivce končí pro něho vždycky fiaskem.

Miroslav Plzák, český psychiatr a publicista (nar. 1925)

Žena krásná a věrná je tak ojedinělá jako překlad poezie. Překlad obyčejně není hezký, když je věrný, a není věrný, když je hezký.

*William Somerset Maugham,
anglický spisovatel a dramatik (nar. 1874)*

KDYŽ MI BYLO NĚCO PŘES ČTYŘICET LET,

dostala se mi do rukou kniha francouzského autora Jeana Dutourda *Hrůzy lásky* (Mladá fronta, 1981). Těch 670 stránek jsem přečetl během několika dní. Překlady francouzské beletrie byly v té době u nás vzácností a toto dílo jsem považoval za pravý literární klenot. Možná také proto, že právě v té době jsem se seznámil s Miroslavem Plzákem, o patnáct let starším kolegou, který mě kamarádsky celý zbytek života zasvěcoval do problematiky partnerských vztahů, nevěry a žárlivosti. Dutourdovo literární veledílo téměř geniálně doplňovalo Mirkovy dlouholeté poradenské zkušenosti s partnerskou nevěrou. S nefalšovaným francouzským espritem pojatá nevěra se jevila jako ideální doplněk Plzákova pragmatického výkladu. Celé desetiletí před *Hrůzami lásky* totiž vyšel Plzákův *Othellón aneb manuál o žárlivosti* (Avicenum 1972), kterou jakýsi anglický recenzent nazval *Czech Bible of infidelity and jealousy*, tedy pravou žárliveckou a nevěrnostní Biblií.

Od té doby u nás vyšlo třináct dalších knih pojednávajících o partnerské nevěře. Je to jistě slušná literární žeň svědčící o tom, jak nevěra naší společnosti hýbe, jak je toto téma trvale živé a aktuální. Pro mne je osobně nesmírně zajímavé vracet se k této literatuře s určitým časovým odstupem. Dutourdovy *Hrůzy lásky* čtu dnes po více než třiceti letech s naprosto jinými pocity. Na celou problematiku nevěry se dívám optikou mnohaletých zkušeností z poradenské činnosti, z hlediska dlouholetého soudního znalce a jako účastník nesčetných diskusí s klienty, s příbuznými a známými.

Také tato kniha *Nevěra a co s ní* zasloužila několik nových pohledů, které zúročují odkaz mého nezapomenutelného přítele a učitele Miroslava Plzáka. Připisuji mu tedy toto nové vydání knihy in memoriam.

Téměř

As
kern na sva
trisu. Turo
nepozivala
do povny
jako zvlá
n tehot
papír, ran
Vně
ke

ovacích
ovat po
ing. Po
orileh
skuteč
řed p
zemich
mož
ež
ež

ab
solíc
má
vypá
svob
tehd
je;

1. Úvod

Několik slavných citátů bylo uvedeno již na začátku. Snad by se slušelo citovat ještě nejslavnějšího sexuologa všech dob – Járu Cimrmana:

„Oč by bylo více síly
pro sekery, dláta pily,
pro lopaty, pro motyky
nebýti té erotiky.“

A zbývá pak už jenom známý *Murphyho zákoník*. Tento všeplatný spis ve speciálních paragrafech týkajících se manželské sexuality uvádí tři skutečnosti:

1. Podle anekdot nedochází k manželskému sexu proto, že manželka nechce.
2. Ve skutečnosti to ovšem bývá tak, že nechce manžel.
3. Přesněji řečeno, manželka chce někdy jindy a manžel zase s někým jiným.

Dovolte mi, abych k tomu dodal ještě čtvrtý paragraf:

4. Dost často se stává, že každý z nich chce někdy jindy a hlavně s někým jiným.

Nestejná intenzita sexuálních zájmů a potřeb je opravdu každodenním chlebem veškerého sexuologického poradenství. Případy naprosté partnerské sexuální shody jsou po několika letech společného soužití vzácnější než zatmění slunce. Zatímco v dřívějších dobách se nejen frekvence pohlavních styků, ale i celý intimní život podřizoval výhradně přáním muže, dnes platí ve vyspělých zemích světa pro ženy sexuální rovnoprávnost.

Ještě před půl stoletím slušně vycované ženě nepříslušelo dát najevo intimní touhu. Možná, že starší ještě pamatují pravidlo „Sedávej, panenko, v koutě, budeš-li hodná, najdou tě!“ Dnes je každému jasné, že panenku sedící v koutě nikdo hledat nebude. Panenka musí z kouta ven, tam musí pak sama hledat a svádět. Ne nadarmo se říká, že moderní muž nebývá zpravidla dobyvatel, ale spíše sběratel. V otázce věrnosti často dnes panuje i mezi mladými lidmi jakási skepse. Jedna vysokoškolská studentka nedávno do své seminární práce napsala: „Jistě mohu vyžadovat od partnera bezmeznou věrnost, oddanost a obdiv, ale bude mi to k něčemu dobré? Kdo někdy, byť jen myšlenkově, nezatoužil po pocitech vzrušení nebo napětí z nevěry, nebyl přitahován někým jiným? Vždyť zakázané ovoce nejlíp chutná...“ Její o několik let starší a zkušenější kolegyně pak přiznává, že již měla v životě možnost vyzkoušet obě role – jak nevěrnice, tak i zhrzené, podváděné a obelhávané partnerky. Tato životní zkušenost ji pak přivedla ke konstatování, že *monogamní partnerský vztah je vlastně proti přírodě*. A toto, prosím, prohlašuje žena!

Základní etický princip prastaré lidské moudrosti však praví, že důležitou podmínkou kvalitního partnerského vztahu je vzájemná věrnost. Tu je ovšem velice nesnadné definovat. Většinou se tím rozumí fyzický i citový vztah k jednomu partnerovi či partnerce. Pokud se pak naváže takový vztah ještě k někomu jinému, označuje se to za nevěru. A nad tímto citátem se mohou ovšem dva hádat, protože tím citovým a fyzickým vztahem totiž každý může myslet něco jiného. Pokud se na tom neshodneme v akademické debatě, tak to ještě není nejhorší. Tragická situace nastává, když se na tom nemohou shodnout ani ti dva jedinci, kteří jsou sami v tom vztahu zainteresovaní.

Většina statistik vypovídá o tom, že celoživotní věrnost dokáže dodržet jen asi 3–4 % párů. O důvodech této věrnosti je ovšem možno jenom spekulovat. Často zde hraje roli hluboká náboženská víra, jindy tato celoživotní věrnost může maskovat vrozenou frigiditu nebo impotenci. Znamená to tedy, že prakticky každý člověk se s nevěrou

ve svém životě setká a pokud se sám nezařadí do zástupu nevěrníků, bude tímto jevem zasažen ve svém nejbližším okolí.

Na internetových vyhledávacích najdete pod heslem „nevěra“ více než milión odkazů, zatímco „věrnost“ jich zobrazí sotva třetinu. Znamená to snad, že nevěra je více než třikrát častější? O problému „nevěra manželky“ se můžete poučit na téměř sto tisíci stránkách, zatímco „nevěrou manžela“ se jich zabývá o třetinu méně. To taky o něčem vypovídá. Potěšitelné je, že tématy „nevěra – a co dál“ a „nevěra a co s ní“ se zabývá také tři sta tisíc internetových odkazů.

Už dříve jsem uvažoval o tom, zda nebude tato kniha jakýmsi nošením dříví do lesa. Proč kupovat knížku, když stačí jenom kliknout na internet? Úspěch prvního vydání mne však přesvědčil o tom, že slova, která letí vzduchem a přistanou na naší obrazovce, jsou vlastně „muška jenom zlatá“, zatímco kniha, kterou může člověk vzít do ruky a ohmatat, představuje pevnější a trvalejší pramen poznání. Internet přináší spoustu informací, ale bohužel také dosti dezinformací. Ať vám tedy tato kniha slouží jako spolehlivý zdroj názorů, které samozřejmě nemohou být věčně platné vždy a všude. Nicméně zasluhují aspoň o nich přemýšlet.

2. Nevěra ve starověku, v Bibli a v Koránu

Pojem partnerské nevěry se v dějinách lidské společnosti objevuje až s výskytem monogamního manželství. Takové párové manželství, ve kterém spolu trvale žijí jeden muž a jedna žena je sice v oblasti naší civilizace nejvíce rozšířená forma soužití, z historického hlediska je však daleko častější mnohoženství. V současné době je rozšířené zejména tam, kde převládá touha po mnoha dětech a nedostatek pracovních sil.

Naše kultura se právem pyšní tím, že jejím základem jsou kulturní zvyky starého Řecka. Tam to ovšem zejména po ideologické stránce nevěry nebylo zrovna ideální. Vzpomeňme jen na promiskuitní morálku olympských bohů. Zeus, nejmocnější z bohů, byl zároveň i bohem neplodnějším. Z jeho četných manželství, cizoložství a všelijakých sexuálních pletek s bohyněmi i pozemšťankami vzešlo početné potomstvo. Ty pletky na Olympu by jim ještě člověk odpustil, ale co třeba taková pozemšťanka Alkméné? S tou obcoval Zeus v podobě jejího vlastního manžela, který dlel právě na válečné výpravě. Ten skutečný manžel se jmenoval Amfitryón a když se následujícího dne vrátil domů, jaké bylo jeho překvapení, když mu manželka sdělila, že s ním strávila už minulou noc! Po devíti měsících pak porodila Alkméné dvojčata. První dvojče byl Héraklés, syn boha Dia, a druhý byl Ifiklés. Aniž bylo třeba vyšetřovat DNA, ten Ifiklés byl manželským dítětem, které zplodil ten paroháč Amfitryón. Ejhle, první případ takzvané superfetace – dvojevaječná dvojčata a každé má jiného otce. Je to sice velice vzácné, ale stát se to může.

Bůh Zeus při svých sexuálních eskapádách na sebe bral různé podoby. Princeznu Európé unesl v podobě býka, princeznu Íó oplodnil v podobě oblaku, s princeznou Danaé obcoval v podobě zlatého deště, princeznu Antiopé pak potkal a oplodnil jako satyr v lesnatém pohoří.

V řecké mytologii má tedy nevěra s bohyněmi, nymfami a smrtelnými ženami opravdu božský původ. Ale ani homosexuální styky nebyly tomuto vládci Olympu cizí. Zeus proměněný v orla unesl prince Ganyméda, nejkrásnějšího ze smrtelných lidí, do kterého se zamiloval. Unesl ho na Olymp a daroval mu věčné mládí. A aby tam jenom tak zbůhdarma nelelkoval, dostal tento krasavec na plný úvazek funkci olympského číšníka. Celkem slušná kariéra.

Za mých mladých let se tradoval jeden dobrý vtip, na který se už zapomnělo. Týkal se odpovědi na otázku „Jak souložili staří Římané?“ Většinou to nikdo nevěděl a přitom je odpověď velice prostá a samozřejmá: „Staří Římané souložili prokazatelně hůře než mladí Římané“. Že jste se tomu po létech už ani nezasmáli? Není divu. Ten hloupý vtip jenom jakousi oklikou ilustruje skutečnost, že se v sexualitě za těch dva tisíce let toho zase příliš nezměnilo. Nezměnily se sexuální zvyky, nezměnila se ani partnerská nevěra.

Také náboženství starých Římanů se vyznačovalo četnými sexuálními symboly a různými případy nevěry se to tam jenom hemžilo. Vždyť už samotné slovo *amor* znamená nejenom lásku, ale také žádost a touhu. Bůh Amor je pak bohem nejenom heterosexuální, ale i homosexuální lásky. Tento všemocný bůh je ovšem vyzbrojen lukem a toulcem se šípy, což jsou nesporně mužské atributy varlat, penisu a spermatu.

Skutečný intimní život ve starověkém Římě však nepostrádal určitých oklešťujících pravidel. Zákony byla podporována manželská věrnost. Už za prvních císařů pozbývaly nevěrné ženy polovinu věna a třetinu svého jmění. Navíc pak byly posílány do vyhnanství na některý ostrov. Za císaře Konstantina se nevěrné ženě dokonce stínala hlava, za Justiniána pak stačilo mrskání a vězení. Manžel se mohl pomstít usmrcením nebo vykleštěním cizoložníka. Některým

prý stačilo jenom zmrzačení jeho nosu. Plastická chirurgie byla v té době jenom v plenkách.

Různá míra potrestání nevěry pro muže a pro ženy se táhne jako červená nit všemi staletími a všemi náboženstvími. Také islám dává jednoznačně přednost muži před ženou. Islám proto povoluje mnohoženství, manželské právo dovoluje svobodnému muslimovi až čtyři zákonné manželky a nadto libovolný počet otrokyň – konkubín. Mnohoženství proroka Muhammada s devíti ženami a dvěma konkubínami bylo jenom jakési privilegium, které bylo uděleno samotným Alláhem prostřednictvím mimořádného zjevení.

Se svou manželkou Aišou začal žít v padesáti letech, dotyčné bylo tehdy devět let. Do domu svého postaršího manžela si vzala i své dětské hračky. Aiša byla v pozdější době neprávem podezírána z manželské nevěry vůči Muhammadovi. Prorok zjistil nevinu své mladistvé manželky, když mu Alláh sdělil, že každé obvinění z cizoložství musí být doloženo čtyřmi svědky. Kdo by svědectví nepředložil, má být veřejně zmrskán. Předepsáno je osmdesát ran bičem.

Podle *Koránu* sám Prorok prohlásil, že tři věci jsou pro jeho oko z tohoto světa nejmilejší: dobré vůně, něžný sex a modlitba. Již tady vidíme veliký rozdíl proti křesťanům, protože jejich Hospodin z těchto tří věcí uznává pouze modlitbu a z vůní dává přednost výhradně kadidlu a kouři ze zápalných obětí.

Křesťanský Hospodin nepochybně požaduje genderovou nerovnost, ve všem dává přednost muži. Islám však tuto mužskou přednost naprosto zabsolutizoval. Muž má před ženou přednost nejen na zemi, ale i v nebeském ráji. Na rozdíl od nebe křesťanského, kde budou věřící hlavně zpívat písně velebící Hospodina, budou v muslimském ráji muži zahrnuti i četnými smyslovými požitky. Alláhovi příznivci se tam žení s krásnými rajskými pannami nepomíjejících půvabů – huriskami. Každý zesnulý muslim může s každou z nich souložit tak často „jako se ve dnech ramadánu postil a nadto kolik dobrého díla vykonal“.

Z anatomických detailů dotyčných souložnic je zapotřebí vyzvednout jejich stále znovu se obnovující panenství. Tyto dívky budou

mít podle *Koránu* velké černé oči, plná ňadra, budou pěkně vonět, a navíc budou stále mladé. Kam se na to hrabe křesťanské nebe, kde bude mít věřící možnost komunikace tak nanejvýš s několika svíčkovými bábami.

Ale i na zemi to mají muslimové, samozřejmě jenom muži, o něco lehčí. Tak například k rozvodu stačí třikrát po sobě vyslovit zapuzující formuli. Doporučuje se mezi těmito zapuzeními měsíční časový interval, aby ten rozvod nebyl příliš zbrklý. Pro rozvedené ženy existuje určitá čekací doba, než vstoupí do nového manželství. Tato čekací doba pro rozvedenou ženu trvá podle medínské súry *Kráva* po tři menstruační periody. Tím se má jednoznačně vyloučit, aby žena vstupovala do nového manželství těhotná s předchozím partnerem.

Nejzajímavější je pro muslimy možnost takzvaného dočasného manželství. Kromě legitimního manželského svazku může muslim uzavřít manželství na základě smlouvy na dobu určitou. Podle předem určeného data toto manželství automaticky skončí a žena dostane předem dohodnutou nezdaněnou odměnu. Do tohoto svazku většinou vstupují muži, kteří se přechodně zdržují v cizině a jsou dočasně vzdáleni od své rodiny.

Islámský Boží zákon, soubor norem, který obsahuje návod k tomu, jak být dobrým muslimem, se nazývá šaría. Představuje státní i náboženské právo. O postním měsíci se musí každý plnoletý a zdravý muslim denně od východu do západu slunce zdržet pohlavního styku. Pohlavní styk je zakázán rovněž v době menstruace, označované Alláhem za „neduh“ nebo „vadu“. Zachovávat cudnost znamená udržovat pohlavní styk s vlastními manželkami a otrokyněmi – konkubínami. Polygamní manželské právo dovoluje svobodnému muslimovi až čtyři zákonné manželky a nadto libovolný počet konkubín. Zakázáno je takzvané smíšené manželství. Žádný muslim nebo muslimka nesmí vstoupit do manželství s nevěřícím partnerem. Zatímco muslimky mají striktně zakázáno uzavřít manželství s nemuslimem, má muslim povoleno uzavírat manželství s ženami vyznávajícími náboženství „lidu Knihy“, tj. se židovkami a křesťankami.

Vzhledem k tomu, že v reprodukčním věku je v populaci většinou stejný počet mužů a žen, může mít polygamie i nepříznivé sociální následky. Kromě revolucí a terorismu může působit také na zvýšenou emigraci mužů, kteří odcházejí hledat partnerky do zemí, kde monogamie způsobí, že mají „relativně dost“ partnerek.

V *Bibli* je mnohoženství pokládáno za samozřejmost. Praotec lidu Izraele patriarcha Abraham byl manželem Sárý, což vůbec nepřekáželo tomu, aby se s egyptskou služkou Hagar stal otcem Izmaele. Když mu pak jeho až dosud neplodná žena v devadesáti letech porodila syna Izáka, rázem zapudil nejen služku Hagar, ale i syna Izmaele. Po smrti Sárý pak vstoupil do nového manželství s Ketúrou. S tou měl pak šest synů a se svými souložnicemi zplodil pak ještě další mužské potomky. Není divu, že po všech těchto rozmnožovacích výkonech pak podle *První knihy Mojžíšovy* zemřel ve věku 175 let „syť svých dnů“ (Gn,25,1-9). S nějakou nevěrou se patriarcha pochopitelně netrápil.

Všemocný Jahve sice nařídil Mojžíšovi, že budoucí král Izraelitů nesmí mít „mnoho žen, aby se jeho srdce neodvrátilo od Boha“ (Dt,17,17), zakladatel dynastie král David, praprapradědeček Ježíše Krista, si to moc k srdci nevzal. Vedle své první ženy Míkal si pak po svém královském pomazání vzal ještě šest dalších žen z Chebrónu a se všemi zplodil potomstvo, s každou jednoho syna (2S,3,2-5). Ale to ještě není všechno. Podle *Druhé knihy Samuelovy* si v Jeruzalémě vzal ještě další ženiny a ženy (ty první legálně, ty druhé zřejmě jenom tak bokem). S těmi se stal otcem ještě jedenáctkrát (2S,5,13-15).

Tento nepřehledný zástup žen, ženin a dětí zřejmě „neodvrátil srdce krále Davida od Boha“. Dokonce mu Jahve zřejmě odpustil i výslovné cizoložství. To je ovšem biblická pikantní příhoda, která opravdu stojí za zaznamenání.

Davidova armáda zrovna válčila, hubila Amónovce, a v předních liniích stanul jakýsi Urijáš. Zatímco válčil, zůstala sama doma jeho manželka, která se jmenovala Bat-šeba. A teď už opět promluví *Druhá kniha Samuelova*: „Jednou k večeru vstal David z lože a procházel se po střeše královského domu. Tu spatřil ze střechy ženu, která se právě

omývala. Byla to žena velmi půvabného vzhledu. David si dal zjistit, kdo je ta žena. Ptal se: „Není to Bat-šeba, manželka Urijáše?“ David pak pro ni poslal posly. Ona k němu přišla a on s ní spal; očistila se totiž od své nečistoty. Potom se vrátila do svého domu. Ta žena však otěhotněla a poslala Davidovi zprávu: „Jsem těhotná“ (2S,11,2-5).

Tak to byl tedy průšvih. Manžel ve válce a dítě na cestě. Co teď? Král David povolal z války Urijáše na jakousi dovolenou a přemlouval ho, aby šel domů a spal se svou ženou. Urijáš však odmítl, protože považoval za nečestné požívat pohodlí vlastního domu, když jeho spolubojovníci snášejí válečné útrapy a spí ve stanech. Nepomohlo, ani když ho král David opil. Urijáš spal s Davidovým služebnictvem a do svého domu nezašel.

A co tedy nakonec král David? Ráno napsal veliteli Jóabovi dopis a poslal jej zapečetěný po Urijášovi. V tom dopise psal: „Postavte Urijáše do nejtěžšího boje a pak od něho ustupte, ať je zabit a zemře“ (2S,11,14-15). Královské rozkazy je nutno plnit. A bylo po Urijášovi.

Konec této příhody však aspiruje na scénář hollywoodského filmu. Opět doslova biblický text slova božího: „Když Urijášova žena uslyšela, že její muž Urijáš je mrtev, naříkala nad svým manželem. Jakmile však smutek pominul, David pro ni poslal, přijal ji do svého domu a ona se stala jeho ženou. Porodila mu pak syna“ (2S,11,26-27).

Ale ještě není konec. *Písmo svaté Starého zákona* obsahuje ještě *První a Druhou knihu královskou* a hned v té první se dozvíme, jak král David dopadl na stará kolena. Král David zestárl a dosáhl vysokého věku. Přikrývali ho pokrývkami, ale nemohl se zahrát. Proto mu jeho služebníci navrhli: „Ať vyhledají králi, našemu pánu, panenskou dívku, aby byla králi k službám a opatrovala ho; bude též uléhat po tvém boku a zahřívát krále, našeho pána.“ Hledali tedy po celém izraelském území krásnou dívku, až našli Šúnemanku Abíšagu a přivedli ji ke králi. Byla to překrásná dívka; opatrovala krále a obsluhovala ho. Král ji však nepoznal (1Kr,1,1-4).

Slovo boží se zde vyjadřuje nadmíru cudně. Originální text to místo uléhání Abišagy neoznačuje „po tvém boku“, ale „ve tvém klínu“. A to, že David Abišagu „nepoznal“, neznamená jeho onemocnění Alzheimerovou chorobou, ale *Bible* chce říci, že s touto krasavicí nesouložil. Jistě by bylo zajímavé zjistit mechanismus toho tělesného zahřívání staříckého krále Davida. Osobně si myslím, že se jednalo o nekoitální, nesouloživý sex. Zda i takovéto tělesné obcování je možno považovat za nevěru, pokusím se probrat později.

Po králi Davidovi usedl na izraelský trůn jeho syn a nástupce Šalomoun. To se stalo někdy kolem roku 965 před Kristem a je to tedy už docela dobře historicky zmapovaná doba. A pokud opět zalistujeme v biblickém textu, tak zjistíme, že ve svém sexuální životě Šalomoun nejen kráčel ve šlépějích svého královského otce Davida, ale ještě ho několikrát překonal. V 11. kapitole *První královské knihy* se dozvíme, že „král Šalomoun měl mnoho žen: sedm set kněžen a tři sta ženin“ (1Kr,11,3). Těmi tisíci milenkami tedy tento přeborník překonává nejen moderní soudobé proutníky, ale i třeba takového dona Juana, Giacoma Casanovu, bývalé čínské císaře i soudobé arabské šejky.

Starý zákon ostatně oplývá i jinými zajímavými sexuálními historkami, kde se to hemží nevěrou, falešnou identitou milenky i křivým obviněním. Biblické čtení tak může být ještě dnes často zajímavější než milostné příběhy dnešních celebrit popisované v bulvárním tisku nebo nějaký televizní seriál, v němž při 186. pokračování zjistíme, že tam vlastně už souloží každý s každým.

Vzpomínám si, že už jako malé chlapce nás při povinném náboženství nejvíce zajímal příběh Josefa a Putifarovy ženy. Zkráceně vám ten příběh připomenou. Podle *První knihy Mojžíšovy* (37,36) byl Josef na základě jednání svých žárlivých a zločinných bratrů prodán do Egypta, kde skončil jako otrok faraónova dvořana Putifara. Ten Putifar měl na faraónově dvoře dost vysokou šarži, byl velitelem tělesné stráže. Josef nezůstal dlouho prostým otrokem, ale Hospodin zařídil, že dost brzy povýšil na jakéhosi hlavního